

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 384/2021-46

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky obchodnej spoločnosti **Západoslovenská energetika, a. s.**, Čulenova 6, Bratislava, IČO 35 823 551, zastúpenej Advokátskou kanceláriou RELEVANS s. r. o., Dvořákovo nábrežie 8A, Bratislava, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Tomáš Bardelčík, PhD., proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave č. k. 31 CoKR 11/2020-1030 z 26. januára 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkové okolnosti prípadu

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 16. apríla 2021 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) označeným v záhlaví tohto uznesenia. Napadnuté uznesenie navrhuje zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie a priznať jej náhradu trov konania vzniknutých pred ústavným súdom.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a pripojených príloh vyplýva, že sťažovateľka sa v rámci konania o vylúčení veci zo súpisu konkurznej podstaty vedeného Okresným súdom Trnava (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 34 Cbi 1/2020 (iniciovaného na základe žaloby sťažovateľky, pozn.) domáhala nariadenia neodkladného opatrenia, ktorým by súd zakázal správcovi konkurznej podstaty [REDACTED] (ďalej aj „žalovaný“ alebo „správca konkurznej podstaty“) nakladať s majetkom zapísaným v súpise majetku úpadcu, a to transformátorom, budovou rozvodne a inými technológiami bližšie označenými v petite návrhu (ďalej len „elektrická stanica“). Sťažovateľka svoj návrh odôvodnila tým, že hoci je elektrická stanica predmetom konania o vylučovacej žalobe, žalovaný preukázateľne v rozpore so zákonom vykonáva kroky smerujúce

k jej speňaženiu, o čom svedčí vyhlásenie prvého kola ponukového konania na jej predaj v Obchodnom vestníku č. 194/2020 pod zn. K073685 a zaslanie podkladov nevyhnutných pre účasť v ponukovom konaní potenciálnym záujemcom. Súčasne v danom prípade nebola naplnená ani podmienka vyžadovaná § 78 ods. 5 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze a reštrukturalizácii“) v znení účinnom do 31. decembra 2011, a to že elektrickej stanici bezprostredne hrozí skaza, zničenie alebo iné podstatné znehodnotenie. Dobrý technický stav elektrickej stanice totiž potvrdzujú závery dvoch vyhotovených znaleckých posudkov, ktoré v konaní predložila. Bezprostredná hrozba ujmy odôvodňujúca nariadenie neodkladného opatrenia spočívala podľa sťažovateľky v tom, že žalovaný elektrickú stanicu speňaží, a tak nezvratne zmarí aj samotné vylučovacie konanie. V prípade protiprávneho speňaženia elektrickej stanice hrozí vznik ujmy, keďže nebude zabezpečená dodávka elektrickej energie pre mnohých podnikateľov a tisíce spotrebiteľov.

3. Uznesením č. k. 36 Cbi 1/2020-711 z 13. novembra 2020 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) okresný súd návrh sťažovateľky na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol.

3.1. V odôvodnení konštatoval nesplnenie podmienok na nariadenie neodkladného opatrenia. Úkony vykonané žalovaným totiž podľa názoru okresného súdu bezprostredne smerujú len k výberu potenciálneho záujemcu o nadobudnutie majetku z konkurznej podstaty, čo ešte neznamená jeho samotné speňaženie, ku ktorému by došlo až následným úkonom (uzatvorením zmluvy o predaji, kúpnej zmluvy, dražbou). Ochrana pritom sťažovateľke poskytuje samotný zákon o konkurze a reštrukturalizácii, ktorý v § 78 ods. 5 správcovi konkurznej podstaty zakazuje (až na stanovené výnimky) speňažiť majetok, ktorý je predmetom konania o jeho vylúčení zo súpisu. Poznamenal, že tvrdenie sťažovateľky o nesplnení zákonnej výnimky týkajúcej sa zákazu speňažovania majetku v danom prípade jednoznačne nevyplýva ani z predložených znaleckých posudkov. V závere okresný súd dodal, že sťažovateľka podala žalobu vo veci samej až s odstupom niekoľkých rokov od zápisu majetku do súpisu a až potom, čo jej dcérska spoločnosť (██████████) už s obdobným nárokom na základe totožného skutkového stavu bola v inom excindačnom konaní neúspešná. Uvedené sa podľa okresného súdu môže javiť ako účelové konanie sťažovateľky v snahe zabrániť speňaženiu majetku. Vzhľadom na to, že sťažovateľkou opísané skutočnosti neodôvodňujú potrebu bezodkladnej dočasnej úpravy pomerov, jej návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol.

4. O odvolaní sťažovateľky rozhodol krajský súd napadnutým uznesením, ktorým potvrdil uznesenie okresného súdu ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

4.1. Krajský súd sa stotožnil s právnym záverom okresného súdu o nesplnení podmienok na nariadenie neodkladného opatrenia. S poukazom na stanovisko obchodného kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. Obpj 7/2002 zo 16. decembra 2002 uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 63/2003, ako aj jeho uznesenie č. k. 4 Obo 19/2018 z 18. decembra 2018 akcentoval autonómnosť konkurzného konania, ktorá spočíva v tom, že postupovať v takom konaní, robiť úkony a iným spôsobom ovplyvňovať jeho priebeh môže len súd, na ktorom konkurzné konanie prebieha a len v rámci tohto konania. Názory prezentované v danom stanovisku a rozhodnutí najvyššieho súdu, ktoré síce vychádzali z predchádzajúcej právnej úpravy, krajský súd považoval

stále za aktuálne, a tak aplikovateľné aj v právnej veci sťažovateľky. Krajský súd súčasne poukázal na posilnené procesné postavenie konkurzných veriteľov prostredníctvom ich orgánov, stále zachovaný dohľad súdu nad činnosťou správcu a zodpovednosť správcu konkurznej podstaty za škodu spôsobenú v súvislosti s výkonom správcovskej činnosti.

II.

Argumentácia sťažovateľky

5. Proti napadnutému uzneseniu krajského súdu podala sťažovateľka ústavnú sťažnosť, v ktorej po rekapitulácii skutkového stavu a zhrnutí dôvodov obsiahnutých v rozhodnutiach konajúcich súdov namieta, že:

a) záver krajského súdu o aktuálnosti stanoviska najvyššieho súdu č. R 63/2003, vychádzajúceho z predchádzajúcej právnej úpravy, a jeho aplikovateľnosti v právnej veci sťažovateľky je nesprávny a s poukazom na nález ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 409/2017 aj arbitrárny. V odôvodnení napadnutého uznesenia pritom absentuje akákoľvek reakcia krajského súdu na odvolaciu námietku sťažovateľky o nepoužitelnosti predmetného rozhodnutia s ohľadom na podstatnú zmenu relevantnej právnej úpravy, čo podľa sťažovateľky predstavuje podstatný nedostatok odôvodnenia namietaného rozhodnutia;

b) krajský súd nepostupoval v súlade s § 382 CSP, keď svoje rozhodnutie založil na úplne odlišnom právnom názore ako okresný súd a sťažovateľke sa neumožnil k nemu vyjadriť, preto je napadnuté uznesenie prekvapivé;

c) krajský súd sa nevysporiadal s judikatúrou Ústavného súdu Českej republiky, na ktorú sťažovateľka odkazovala a ktorá sa zaoberala možnosťou nariadiť neodkladné opatrenie aj proti správcovi konkurznej podstaty, ktorý v prípade speňazenia majetku tvoriaceho predmet vylučovacieho konania neodvratne zmarí možnosť meritórneho prejednávania excindačnej žaloby.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny napadnutým uznesením krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie okresného súdu o zamietnutí návrhu sťažovateľky na nariadenie neodkladného opatrenia.

7. Ústavný súd v prvom rade zdôrazňuje, že nie je opravnou inštanciou vo vzťahu k všeobecným súdom (I. ÚS 31/05) a v zásade nemá právomoc preskúmať skutkové zistenia a právne názory všeobecných súdov, ktoré pri výklade a uplatňovaní zákonov vytvorili skutkový a právny základ ich rozhodnutí. Kompetenciou ústavného súdu je v prípadoch napadnutia rozhodnutí všeobecných súdov kontrola zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie právnych noriem a postupu, ktorý im predchádzal so základnými právami. Preskúmanie rozhodnutia všeobecného súdu v konaní pred ústavným súdom má opodstatnenie len v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by prijaté právne závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska

neospravedliteľné a neudržateľné, čím by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (IV. ÚS 43/04).

8. Z hľadiska sťažovateľkou uplatnenej argumentácie je potrebné akcentovať, že posudzovanie podmienok na vydanie neodkladného opatrenia je predovšetkým vecou všeobecných súdov (čl. 142 ústavy). Ústavný súd meritórne posudzuje neodkladné opatrenia zásadne iba v ojedinelých prípadoch a k zrušeniu napadnutého rozhodnutia o vydaní neodkladného opatrenia alebo o zamietnutí návrhu na jeho vydanie pristupuje len za celkom výnimočných okolností. Ústavný súd môže zasiahnuť do rozhodnutí všeobecných súdov o neodkladných opatreniach iba za predpokladu, že by rozhodnutím všeobecného súdu došlo k procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého procesu (m. m. I. ÚS 542/2020).

9. Bez ohľadu na uvedené však aj v konaní o návrhu na vydanie neodkladného opatrenia musia byť rešpektované minimálne požiadavky, ktoré tvoria podstatu základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie. Rozhodnutie o návrhu na vydanie neodkladného opatrenia musí mať predovšetkým rovnako ako iné rozhodnutia zákonný podklad, musí byť vydané príslušným orgánom a nemôže byť prejavom svojvôle, teda musí byť primeraným spôsobom odôvodnené.

10. Pochybenie dosahujúce ústavnoprávne relevantnú intenzitu nebolo v posudzovanej veci sťažovateľky zistené.

11. Podstata prvej námietky spočíva v tvrdení sťažovateľky o arbitrárnosti namietaného rozhodnutia z dôvodu, že krajský súd napriek zmene relevantnej právnej úpravy nesprávne aplikoval závery obsiahnuté v stanovisku najvyššieho súdu č. R 63/2003, pričom žiadnym spôsobom nereagoval na odvolacie námietky sťažovateľky týkajúce sa nemožnosti použitia týchto záverov v jej právnej veci, preto je jeho odôvodnenie nedostatočné [bod 5 písm. a)].

12. Z obsahu napadnutého uznesenia krajského súdu sa ústavný súd presvedčil, že jeho odôvodnenie je napriek stručnosti poskytnutých dôvodov ústavne udržateľné a akceptovateľné a nevykazuje znaky arbitrárnosti. Krajský súd zrozumiteľne a logicky, reagujúc pritom na argumentáciu sťažovateľky, vysvetlil dôvody, pre ktoré považoval závery vyplývajúce zo stanoviska obchodného kolégia najvyššieho súdu č. R 63/2003 aplikovateľné aj v prípade sťažovateľky. So zdôraznením autonómnosti konkurzného konania krajský súd v bode 16 namietaného uznesenia vyslovil, že právny názor najvyššieho súdu obsiahnutý v predmetnom stanovisku je stále aktuálny aj po zmene relevantnej právnej úpravy, t. j. aj po nadobudnutí účinnosti zákona o konkurze a reštrukturalizácii, pretože jeho podstatou je zákaz zasahovať do konkurzného konania ukladaním povinností správcovi formou neodkladných opatrení v inom súdnom konaní. Predmetný právny názor krajský súd podporil aj odkazom na odbornú literatúru. Krajský súd sa súčasne zaoberal aj ďalšími uplatnenými odvolacími námietkami sťažovateľky, keď poukázal na postavenie veriteľského výboru, zodpovednosť správcu konkurznej podstaty za škodu spôsobenú pri výkone správcovskej činnosti, a dodal, že dohľad súdu nad činnosťou správcu zostal zachovaný aj v súčasnej úprave zákona o konkurze a reštrukturalizácii, pretože súd je oprávnený požadovať od správcu vysvetlenia alebo správy o priebehu konkurzného konania, ktoré je správca povinný súdu v určenej lehote poskytnúť (bod 17 napadnutého uznesenia). Napokon krajský súd reagoval aj na výhradu sťažovateľky týkajúcu sa rešpektovania princípu ochrany jej legitímneho očakávania (bod 19 napadnutého uznesenia). S ohľadom na uvedené sa ústavný súd nestotožňuje

s námietkou sťažovateľky o nedostatku odôvodnenia namietaného rozhodnutia a považuje ju za nedôvodnú.

13. V okolnostiach tohto prípadu nie sú použiteľné ani závery obsiahnuté v náleze ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 409/2017, na ktorý poukazovala sťažovateľka v ústavnej sťažnosti a v ktorom ústavný súd vyhodnotil ako ústavne neakceptovateľné a arbitrárne rozhodnutie odvolacieho súdu vychádzajúce z judikatúry vzťahujúcej sa na už neúčinné ustanovenie právneho predpisu. Konkrétne krajský súd založil dôvody svojho rozhodnutia na neaktuálnej a viac nepoužiteľnej judikatúre, ktorá sa vzťahovala k § 46 ods. 1 písm. f) zákona č. 65/1965 Zb. Zákonník práce v znení neskorších predpisov (platného a účinného do 2. júla 2001) upravujúceho výpoveď danú zamestnancovi, ktorý bol zrušený a nahradený § 63 ods. 1 písm. e) zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonník práce v znení neskorších predpisov. V prerokovanej veci sťažovateľky síce krajský súd taktiež vychádzal zo stanoviska obchodného kolégia najvyššieho súdu č. R 63/2003, ktoré bolo prijaté počas predchádzajúcej právnej úpravy, teda počas platnosti a účinnosti zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov, avšak ústavný súd nepovažuje za ústavne nekonformný jeho názor, podľa ktorého sú závery predmetného stanoviska stále aktuálne a použiteľné aj za účinnosti zákona o konkurze a reštrukturalizácii. Ako už bolo uvedené, jeho podstata totiž spočíva v zachovaní autonómnosti konkurzného konania, do ktorého nie je možné zasahovať ukladaním povinností správcovi konkurznej podstaty vo forme neodkladných opatrení. Tento právny názor krajského súdu pritom vychádza z názorov prezentovaných v odbornej literatúre (bližšie pozri *Đurica, M.: Zákon o konkurze a reštrukturalizácii. Komentár. 3. vydanie. Praha : C. H. Beck, 2019, s. 1370*).

14. Ústavný súd nemôže prisvedčiť ani ďalšej sťažnostnej námietke sťažovateľky, podľa ktorej je napadnuté uznesenie krajského súdu tzv. prekvapivým rozhodnutím, pretože je založené na odlišných právnych záveroch ako prvoinštančné rozhodnutie, pričom sťažovateľke nebolo umožnené sa k týmto záverom vyjadriť [bod 5 písm. b) tohto uznesenia].

15. V zmysle ustálenej judikatúry ústavného súdu patrí požiadavka predchádzať tzv. prekvapivým rozhodnutiam do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (I. ÚS 736/2016, III. ÚS 52/2019, II. ÚS 407/2016), a to v kontexte zachovania právnej istoty účastníkov konania z pohľadu predvídateľnosti súdneho rozhodnutia. O tzv. prekvapivé rozhodnutie pritom ide predovšetkým vtedy, ak inštančne nadriadený (spravidla odvolací) súd úplne alebo podstatne zmení právne východiská, podľa ktorých bola vec dosiaľ posudzovaná, a neumožní účastníkom (stranám sporu) vyjadriť sa k tejto zmene, teda účastník konania (strana) nemá možnosť právne argumentovať, prípadne predkladať nové dôkazy, ktoré sa z hľadiska doterajších právnych záverov súdu nižšej inštancie nejavili ako významné (m. m. II. ÚS 407/2016, I. ÚS 736/2016). Prekvapivé rozhodnutie možno identifikovať ako rozhodnutie, ktoré vychádza z odlišných právnych premís, aké boli dosiaľ účastníkmi, ale aj súdom nižšej inštancie v konaní prezentované. Posúdenie, či v danom prípade ide o prekvapivé rozhodnutie, však bude vždy závisieť od konkrétnych skutkových okolností posudzovaného prípadu (III. ÚS 52/2019). O prekvapivom rozhodnutí možno hovoriť aj za situácie, keď sa aplikuje autoritatívny výklad novej právnej úpravy, ktorý nebol predvídateľný a ktorý vedie k odňatiu práva na súdnu ochranu (II. ÚS 570/2017).

16. V posudzovanom prípade oba konajúce sudy riešili otázku splnenia podmienok na nariadenie neodkladného opatrenia v prebiehajúcom konaní o vylučovacej žalobe, ktorým by súd zakázal

správcovi konkurznej podstaty nakladať s majetkom zapísaným v súpise majetku úpadcu. Oba sudy zhodne dospeli k záveru, že sťažovateľka neosvedčila potrebu bezodkladnej úpravy pomerov, a preto nebolo dôvodné vyhovieť jej návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia.

17. Napriek tomu, že sa okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nevysporiadal s právnymi závermi stanoviska najvyššieho súdu č. R 63/2003 a tieto boli použité a analyzované až krajským súdom, však ústavný súd zastáva názor, že námietka sťažovateľky, podľa ktorej ju mal krajský súd upozorniť na možnosť aplikovania záverov obsiahnutých v danom rozhodnutí a umožniť jej vyjadriť sa k nim, vyznieva účelovo, a to najmä so zohľadnením obsahu jednotlivých podaní sťažovateľky adresovaných konajúcim súdom v priebehu konania. Sama sťažovateľka totiž v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, v podanom odvolaní a tiež v replike k vyjadreniu správcu konkurznej podstaty z 28. januára 2021 poukazuje na stanovisko najvyššieho súdu č. R 63/2003 a vysvetľuje dôvody, pre ktoré závery z neho plynúce nie sú aplikovateľné v jej právnej veci. Napokon uvedenú skutočnosť sťažovateľka nepopiera ani v ústavnej sťažnosti, avšak tvrdí, že dodržanie postupu podľa § 382 CSP je „*principiálnou záležitosťou*“ a v prípade, ak by odvolacím súdom bola informovaná, že sa chystá založiť svoje rozhodnutie na záveroch stanoviska č. R 63/2003, mohla svoje argumenty v odvolacom konaní vysvetliť presvedčivejšie, prípadne uviesť nové argumenty. Ako však už ústavný súd uviedol, prekvapivým rozhodnutím je také rozhodnutie inštančne nadriadeného súdu, ktoré „nečakane“ vychádza z iných právnych záverov, aké boli prijaté súdom nižšej inštanície a aké boli prezentované samotnými účastníkmi konania. Z obsahu napadnutého uznesenia však jednoznačne vyplýva, že krajský súd konštatovaním aktuálnosti právnych záverov vyplývajúcich z daného rozhodnutia a ich možného použitia na prejednávajúcu vec len reagoval na v priebehu konania opakovanú argumentáciu sťažovateľky, keď uviedol, že sa „*nestotožnil s argumentáciou žalobkyne, že súdu nič nebráni v tom, aby navrhované neodkladné opatrenie vydal, keďže podľa jej názoru sa predmetné stanovisko obchodnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na daný prípad nevzťahuje a súd môže udeliť správcovi pokyn, aby elektrickú stanicu nespējažil*“ (bod 16 napadnutého uznesenia). Za najpodstatnejšiu okolnosť pritom treba v danom prípade považovať to, že krajský súd nevychádzal zo žiadnych nových dôkazov alebo nových skutkových okolností, ku ktorým by musel sťažovateľke umožniť vyjadriť sa, a neaplikoval ani iné (nové) zákonné ustanovenie. Na postup podľa § 382 CSP preto podľa názoru ústavného súdu nebol daný dôvod. So zohľadnením uvedených okolností tak ústavný súd konštatuje, že argumentácia použitá krajským súdom v žiadnom smere nezhoršuje právne postavenie sťažovateľky, nespôsobuje jej ujmu na procesných právach a uznesenie krajského súdu preto nemožno z materiálneho hľadiska považovať za prekvapivé. Ústavný súd tak v sťažnostnej námietke prekvapivosti napadnutého rozhodnutia nezistil porušenie základného práva na súdnu ochranu, ktorého ochrany sa sťažovateľka v ústavnej sťažnosti domáha.

18. Pokiaľ ide o tretiu námietku sťažovateľky [bod 5 písm. c)], podľa ktorej sa mal krajský súd relevantným spôsobom zaoberať aj judikatúrou iného štátu, na ktorú sťažovateľka odkazovala a ktorá bola súčasťou jej právnej argumentácie, ústavný súd uvádza, že ani v tomto smere nemožno krajskému súdu z ústavnoprávneho hľadiska nič vytknúť. Krajský súd zreteľne uviedol, že sa necítil byť viazaný judikatúrou Ústavného súdu Českej republiky ani nemeckou judikatúrou, ktorej aplikácie sa sťažovateľka dožadovala z dôvodu, že táto nie je súčasťou ustálenej rozhodovacej praxe, slúžiacej jednotnému rozhodovaniu súdov Slovenskej republiky. Bez ohľadu na nesúhlas

a nespokojnosť sťažovateľky s takýmto konštatovaním krajského súdu ústavný súd nepovažuje túto odpoveď krajského súdu za ústavne nekonformnú. Aj táto námietka sťažovateľky preto bola ústavným súdom vyhodnotená ako neopodstatnená.

19. Vzhľadom na uvedené ústavný súd uzatvára, že v prerokúvanej veci nezistil nič, čo by nasvedčovalo tomu, že napadnutým uznesením krajského súdu došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (a podľa čl. 36 ods. 1 listiny).

20. V závere ústavný súd už len dodáva, že základné právo na súdnu ochranu nie je možné vykladať tak, že by sťažovateľke garantovalo právo na úspech v konaní či zaručovalo rozhodnutie zodpovedajúce jej predstavám. Jeho obsahom je právo na také súdne konanie, v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi za súčasnej aplikácie ústavných princípov.

21. Z týchto dôvodov ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, keďže medzi napadnutým uznesením krajského súdu a porušením základného práva sťažovateľky nebola zistená kauzálna súvislosť.

22. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa ďalšími požiadavkami sťažovateľky uvedenými v petite nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. septembra 2021

Rastislav Kaššák
predseda senátu